

Ahoj!

*Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.*

*Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desaťročná dievča skoro zverolekárka.
Je to však celkom jednoduché: moja mama je zverolekárka,
a tak sledujem, ako pracuje, a stále jej pomáham.
Verte mi, nie je to vôbec ťažké.*

aby som vytvorila dostatok miesta a konečne sa mi ho podarilo zatvoriť.

Obliekla som si všetky tri tričká, jedno na druhé, a ťahala kufor k dverám. Po ceste som vrazila do ocka, ktorý prižmúril oči a pokrútil hlavou.

„Julinka, koľko to máš na sebe tričiek? Ved' sa v lietadle uvaríš, nehovoriac o tom, keď dorazíme do Longreachu. Vieš predsa, ako horúco tam je. Daj si ich do kufru.“

„Nemôžem.“

„Ako to myslíš, že nemôžeš?“ Ocko sa načiahol ku kufru a mňa sa zmocnila panika. Ak uvidí môj zverolekársky kufrík, bude sa hnevať.

Postavila som sa pred kufor. Musela som rýchlo premýšľať. „Cítim sa...“